

O červených zobácích, o bílých mracích a stříbrné košilce

Čápi letěli nebem.

Uviděly je bílé mraky se zlatými okraji a hned na nich vyzvídaly:

„Kampak kampak? Na výlet?“

„K moři, kde slunce věčně hoří,“ zaklapali čápi červenými zobáky.

„Můžeme plout s vámi?“ ptaly se mraky.

„Proč ne?“ odpověděli čápi. Byli rádi, že budou mít společnost.

Modrým nebem teď letěli čápi s červenými zobáky a bílé mraky se zlatými okraji.

Letěli a pluli, a najednou se k nim přidal vítr.

Fouky fouky zafoukal, zvědavě se přitom ptal:

„Kampak kampak? Chtěl bych znát. Jestli se smím ovšem ptát...“

„K moři, kde slunce věčně hoří,“ odpověděli čápi. A mraky že letí taky.

„Vzali byste mě s sebou?“ foukl vítr.

„Proč ne?“ souhlasili čápi. Byli rádi, že budou mít ještě větší společnost.

Modrým nebem letěli čápi s červenými zobáky a pluly bílé mraky se zlatými okraji.

Utíkal s nimi vítr ve stříbrné košilce. Utíkal s nimi a foukal a fičel.

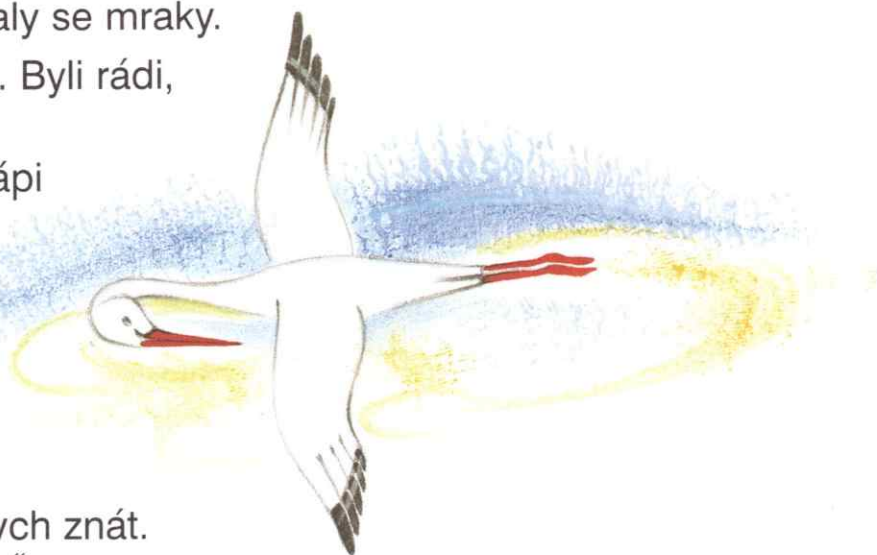
Z louky jim každý hned mával a křičel:

„Ahoj ahoj...čau...tě péro! Proč si nenajmete éro? Na tu cestu k moři, kde slunce věčně hoří.“

„Na co éro?“ divili se čápi. „Umíme přece létat.“

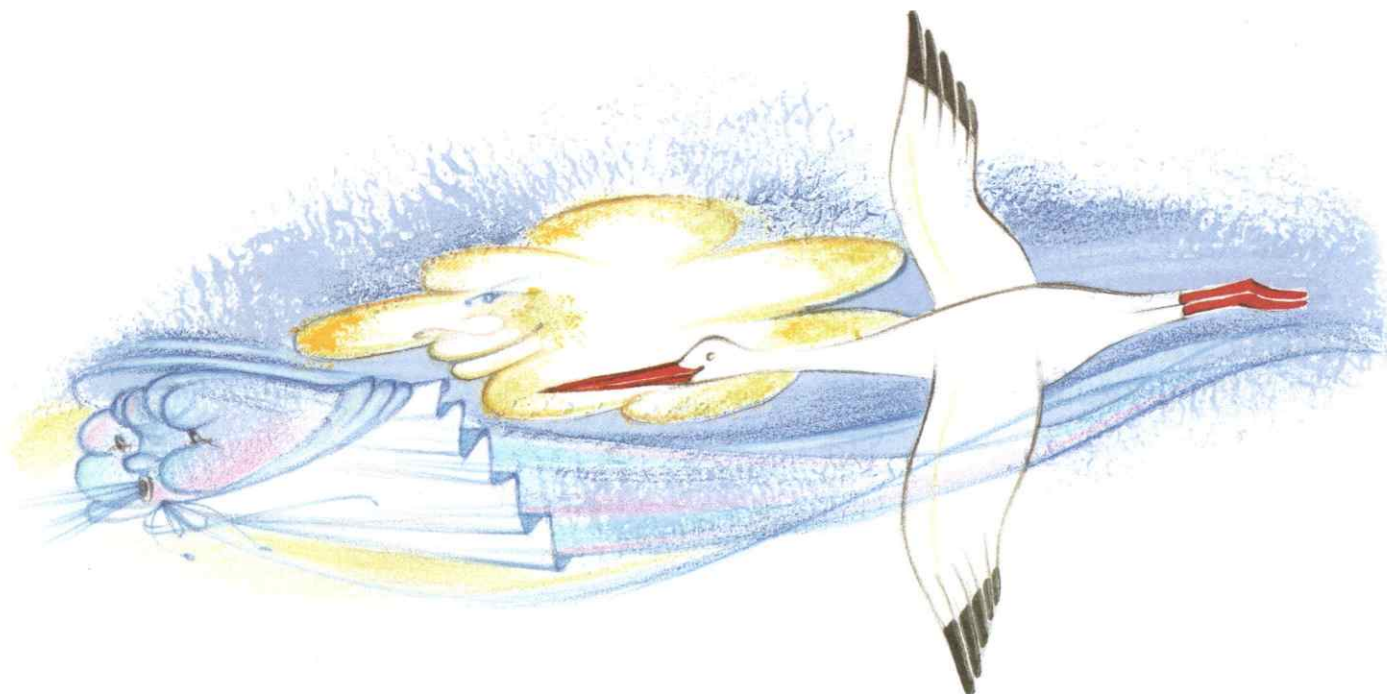
„Na co éro?“ divily se mraky. „Copak neumíme letět a plout?“

„Na co éro?“ divil se i vítr. Dokážu sám letět a běžet a utíkat.“



Nikdo už je ze země nepřesvědčoval, jen jim všichni mávali a mávali,
až jim z toho mávání mohly ruce upadnout.

Všichni se dívali na nebe a mohli si z toho dívání nahoru hlavu ukroutit.



U studánky chodí čáp

Volně, ale rytmicky

Dm Gm C
 Ťa - py, ťa - py, ťa - py, ťap, u stu - dán - ky cho - dí čáp.

F C F C7 F Am
 Zve - dá no - hy, ti - še šla - pe, zo - bá - kem si

C7 F C F
 při - tom kla - pe, kla - py, kla - py, kla - py,

C F B₇ C F
 klap. U stu - dán - ky cho - dí čáp.